

жертвовање на себе си” (Евр. 9 ; 25, 26). Съ тѣзи думы Апостолъ-тъ ны учи че, ако Христосъ ся пожертвова много пѣти, то трѣбоваше да страда много пѣти, т. е. ако причащеніе-то е една истинна жертва, то Исусъ Христосъ ся распнува всякой пѣть, когато ся причащавамы, а ный стануваме распинатели на Спаситель-тъ. Тогава причащеніе-то ще бѣде единъ най голѣмъ грѣхъ, защото ще бѣде распнуваніе-то на Господа.

3. Новый Завѣтъ учи че всичкы-тѣ жертвы, кръвны и бескръвны, ся свършихъ съ пожертвуваніе-то на Ісуса Христа на кръсть-тъ. (Евр. 9 ; 9-12 : 10 ; 8-14 : 1 Кор. 5 ; 7). Толкова сж далечъ жертвы-тѣ отъ духовно-то поклоненіе на Новый Завѣтъ, щото и дума-та жрецъ, или священникъ (който приноси жертвы) не ся употрѣбыва въ него за никакой церковенъ чиновникъ. Има за апостолы, пророцы, евангелисты (или благовѣстители), пастыри, учителя, епископы, пресвитери и діаконы (1 Кор. 12 ; 28 : Еф. 4 ; 11 : 1 Кор. 4 ; 1 : 1 Тим. 3 ; 1, 8 : Тит. 1 ; 5), но не ся споменува за *священникъ* *) съ понятіе на жрецъ. Споредъ Новый Завѣтъ священникъ става не всякой истинновѣрующій христіанинъ, (“Който е направилъ насъ царіе и священници Богу и Отцу своему Откр. 1 ; 6. 5 ; 10. 20 ; 6), а не частны нѣкои лица като чиновници жрецы. Понятіе-то за едно священство подобно на вѣтхозавѣтно-то священство влѣзе въ церквѣ-тѣ въ четвъртый-тъ вѣкъ, и роди различни обычай и за-

*) Священници въ Іакова 5 ; 14 на Неофитовый прѣводъ сж пресвитери на Еллинскы и Славянскы.